REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-2851/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Krešimiru Koketiju, u pravnoj stvari tužitelja Željka Posavca, Ulica Augusta Šenoe 45, Zaprešić, OIB: 14404232528, kojeg zastupa punomoćnik Boris Jug, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, kojeg zastupa punomoćnica Sanja Porobija, odvjetnica u OD Porobija i Porobija d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 18. rujna 2026. u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Ivona Sumića, odvjetničkog vježbenika i zamjenika punomoćnika tuženika Luke Gelda, odvjetničkog vježbenika, 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 2. Ugovora o kreditu broj: 3208135801/2006 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 28. prosinca 2006., u dijelu kojim je ugovoreno da se tužitelj obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora."

II Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. da tužitelju Željku Posavcu isplati iznos od 410,57 EUR (četristodeset eura i pedesetsedam eurocenti) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 1. travnja 2026. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. da tužitelju Željku Posavcu isplati iznos od 748,09 EUR (sedamstočetrdesetosam eura i devet eurocenti), u roku od 15 dana.

IV Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. naknaditi tužitelju Željku Posavcu troškove postupka u iznosu 468,18 EUR (četristošezdesetosam eura i osamnaest eurocenti) sa zakonskim zateznim kamatama od 30. listopada 2026. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje

glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelji u tužbi i tijekom postupka navodi da je 28. prosinca 2006. sklopio s tuženikom Ugovor o kreditu broj: 3208135801/2006, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 138.279,91 CHF obračunatom prema srednjem tečaju HNB-a na dan isplate kredita. U članku 2. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno je da se Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora, što je rezultiralo time da je tuženik prilikom isplate kredita temeljem navedene odredbe naplatio tužitelju naknadu za obradu kredita (tzv. ulazna naknada). Navedena odredba predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena obveza plaćanja ulazne naknade je ništetna, što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka navedene odredbe. Tuženik je tužitelju 17. siječnja 2007. prilikom isplate ugovorenog iznosa kredita obračunao i naplatio naknadu u iznosu od 410,57 EUR (tzv. ulazna naknada), što je vidljivo iz potvrde o naplati iste izdane od strane tuženika. Predmetna odredba čl. 2. nepoštena jer je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača (čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, NN 96/2003), što ima za posljedicu ništetnost predmetne odredbe (čl. 87. ZZP/03). Tužitelj najprije ističe kako mu je prilikom sklapanja kreditnog odnosa tuženik ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac Ugovora o kreditu, kako je i uobičajeno u bankarskoj praksi potrošačkog kreditiranja, te je stoga nedvojbeno da se temeljem čl. 81. st. 2. ZZP/03 predmetna odredba čl. 2. Ugovora ima smatrati onom odredbom o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, slijedom čega je ispunjen preduvjet da se ispituje poštenost predmetne odredbe. Nadalje, u odnosu na poštenost predmetne odredbe tužitelj ističe da ista protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, obzirom je ugovorena bez ikakvog pokrića u stvarnim izdacima i troškovima koje tuženik navodno ima prilikom isplate kredita. Tužitelj ističe da mu tuženik prilikom sklapanja Ugovora, a i naknadno tijekom otplate kredita, uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu troškova po pojedinim stavkama, a koji troškovi tuženiku navodno nastaju prilikom isplate kredita, pa da bi takvi troškovi opravdavali naplaćivanje naknade od Korisnika kredita. Tužitelj ističe da uslijed takvog postupanja tuženika uopće nije imao mogućnost da na temelju određenih parametara i konkretnih podataka predoči otegotnost i opravdanost obveze koju mu je tuženik nametnuo nepoštenom odredbom čl. 2. Ugovora, niti je stoga bio u mogućnosti da donese cjelovitu i informiranu odluku o svim aspektima kreditnog odnosa s tuženikom. Stoga je jasno da je tuženik prilikom sklapanja Ugovora o kreditu iskoristio svoju poziciju nesumnjivo jače ugovorne strane u kreditnom odnosu, te potrebu tužitelja za angažiranjem sredstava putem kreditnog odnosa radi zadovoljavanja osnovnih životnih potreba, konkretnije radi kupnje stana, te je u takvim okolnostima tužitelju putem tipskog ugovora nametnuo nepoštenu odredbu o plaćanju ulazne naknade prilikom isplate kredita, koja naknada nema pokriće u

poslovnim izdacima tuženika, pa u konačnici protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Isto tako, tužitelj ističe da je predmetna odredba ništetna i s aspekta čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, obzirom je, kako je prethodno opisano, za tužitelja kao ugovornu stranu koja se obvezala na plaćanja sporne naknade, ista obveza bila potpuno neodređena i neodrediva. Predmetnom odredbom tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem iznosu tuženi tereti tužitelja odnosno zbog čega upravo taj iznos, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. Pored glavničnog iznosa jednokratne naknade koja je tužitelju naplaćena prilikom isplate kredita, tužitelj u posebnoj točci (točka 3. tužbenog zahtjeva), kao jedan glavnični iznos potražuje i iznos zakonskih zateznih kamata sa tijekom od dana 17. siječnja 2007. (dan plaćanja naknade) do dana 31. ožujka 2026. Zakonske zatezne kamate obračunate na iznos jednokratne naknade od dana 17. siječnja 2007. do 31. ožujka 2026. iznose 748,09 EUR. Predlaže prihvatiti tužbeni zahtjev te traži troškove postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava istaknute zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu, potrošački status, te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu te ističe prigovor zastare. U cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom. Dalje navodi da naknada za obradu kreditnog zahtjeva iz odredbe članka čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu temelji se, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita je bila redoviti trošak kreditiranja, koji je je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu tako i na razini Europske unije. Sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Gore navedena odredba čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača je u skladu sa člankom 4. stavkom 2. Direktive 93/13 koja propisuje da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučenih usluga i robe, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. U konkretnom slučaju obveza plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva je ugovorena jasnim, lako razumljivim i uočljivim odredbama Ugovora o kreditu. Visina naknade je također jasno, lako uočljivo i razumljivo određena pozivom na odredbe Odluke o Tarifi naknada za usluge pa uopće nije dopušteno ocjenjivati da li je predmetna odredba nepoštena. Nadalje, naknada je naplaćena u postotku od 1% iznosa kredita temeljem Odluke o tarifi naknada za usluge (2007. godina) i točke B3.4.1.1. obrada kreditnog zahtjeva 1% od iznosa kredita – B3.4.10. Naknada je propisana na jasan, razumljiv, određen odnosno odrediv način. Odluka o Tarifi naknada za usluge je u svako doba (kao i danas) dostupna u poslovnicama Banke. Navodi da je tužitelj o obvezi plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva bio informiran i od strane osobnog bankara koji su imali jasnu uputu da prilikom razgovora o odobravanju kredita upoznaju klijente s obvezom plaćanja naknade za

obradu kreditnog zahtjeva te da ih u tome smislu informiraju da naknadu za obradu kreditnog zahtjeva mogu platiti iz vlastitih sredstva ili iz sredstva kredita. Dalje navodi da je neosnovano shvaćanje tužitelja, da bi naknada za obradu kreditnog zahtjeva prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu prednika tužiteljice kao potrošača. Naime, činjenica da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo, još sama po sebi nipošto ne znači da uz to ne treba posebno dokazati da u konkretnom slučaju nije došlo do takve, značajne neravnoteže. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev i traži naknadu troškova postupka.

3. Tijekom postupka sud je pročitao Obračun kamata (list 7 spisa), Ugovor o kreditu od 28. prosinca 2006. (list 8-13 spisa), Očitovanje tuženika od 16. listopada 2024. (list 14 spisa), Izvod iz Tarife naknada za usluge tuženika (list 33-38 spisa), Opći uvjeti poslovanja tuženika (list 39-43 spisa), Uputa za odobravanje kredita građanima (list 44-46 spisa) te je saslušana tužiteljica (list 82 spisa).

4. Svi izvedeni dokazi ocijenjeni su sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 55/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 – dalje: ZPP).

5. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenje nepoštenim/ništetnom odredbe čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu broj: 3208135801/2006 sklopljenog između tužitelja i tuženika dana 28. prosinca 2006., a kojom je ugovorena obveza korisnika kredita platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora (tzv. ulazna naknada), te isplata naplaćenog iznosa zajedno s pripadajućim kamatama.

7. Između stranaka nije sporno

- da je tužitelj sklopio s tuženikom Ugovora o kreditu broj: 3208135801/2006 od 28. prosinca 2006. kojim je tužitelju stavljeno na raspolaganje u kunskoj protuvrijednosti iznos od 138.279,91 CHF uz redovnu kamatu od 4,30% promjenjivu temeljem Odluke o kamatnim stopama tuženika te obveza plaćanja svih naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora;
- da je temeljem sporne odredbe predniku tužiteljice naplaćena tzv. ulazna naknada u iznosu od 410,57 EUR dana 17. siječnja 2007. te da zakonske zatezne kamate na navedeni iznos računajući od dana plaćanja do 31. ožujka 2026. iznose 748,09 EUR, dakle visina (učinjeno nespornim na ročištu od 18. rujna 2026.);

8. Sporan je potrošački status tužitelja odnosno radi li se o potrošačkom ugovoru, osnova zahtjeva dakle valjanost (poštenost) sporne ugovorne odredbe ugovora o kreditu, te je li potraživanje u zastari.

9. Čitanjem Ugovora o kreditu broj: 3208135801/2006 od 28. prosinca 2006. utvrđeno je da je tužitelj kao fizička osoba sklopio predmetni ugovor, dakle niti kao vlasnik obrta niti kao nositelj samostalne djelatnosti. U čl. 1. ugovoren je iznos kredita u kunama koji odgovora protuvrijednosti od 138.279,91 CHF po srednjem tečaju

tuženika na dan korištenja. U čl. 2. st. 4. ugovoreno je da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

10.1. Tužitelj u svom iskaz navodi da je 2006. odlučio kupiti stan radi zadovoljenja vlastitog stambenog pitanja. Odlučio se za kredit kod tuženika. U razgovoru sa djelatnikom tuženika stekao je dojam da ne može pregovarati u vezi određenih odredbi jer se radilo isključivo o opciji "uzmi ili ostavi". Pristao je na uvjete sklapanja ugovora. U tom trenutku više da je zanimao sam iznos kredita i mjesečna rata. Djelatnik tuženika nije mu posebno skrenuo pažnju na obvezu plaćanja tzv. ulazne naknade. Mislim da je tu naknadu platio, odnosno da mu je ista obračunata prilikom otplate samog kredita. Djelatnik tuženika nije ga upoznao sa svrhom i namjenom takvog troška. Mjesečne rate pa tako i ulaznu naknadu plaćao je isključivo iz vlastitih sredstava, mjesečnom obustavom s plaće. Nije se posebno informirao o naknadama i troškovima kredita niti ga je djelatnik o tome posebno upoznao. Bilo mu je bitno samo da ostvari kredit, imao je malu bebu i želio je kupiti stan. Nakon što je saznao da je naknada naplaćena kontaktirao je djelatnicu tuženika koja mu je odgovorila da je to uobičajeno u takvim situacijama. Nije znao da opći uvjeti poslovanja i tarifa o naknadama banke čine sastavni dio ugovora o kreditu. Nikada na adresi stana nije bilo prijavljeno sjedište pravne osobe, a niti je imao otvoren obrt u vrijeme kredita. Nikada nije iznajmljivao stan, već u njemu živi dan danas sa svojom obitelji.

10.2. Iz navedenog iskaza tužitelja, koji je sud ocijenio kao uvjerljivim, logičnim i iskrenim, sud izvodi zaključak da tužitelju prilikom potpisivanja ugovora o kreditu nije skrenuta pozornost na spornu odredbu (čl. 2. st. 4.) ni koje obveze iz iste proizlaze, a kamoli da mu je pojašnjeno o kakvim se to troškovima radi. Radilo se o tipskom i unaprijed sastavljenom (po tuženiku) ugovoru o kreditu, a tužitelj nije mogao pregovarati u vezi pojedinih odredbi pa tako ni u vezi sporne odredbe. Iz ovog se dalje zaključuje da tužitelju nije posebno objašnjeno zašto je visina naknade vezana za iznos kredita odnosno nije mu jasno i transparentno predočeno od čega se (struktura) naknada sastoji i koje troškove/usluge pokriva, dakle nije mu razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita.). Ovo je sve sud utvrdio i primjenom pravila o teretu dokazivanja jer je na tuženiku teret dokaza, sukladno čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, 46/07 – dalje u tekstu: ZZP/03) da se o spornoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (sastavljen od tuženika) pojedinačno pregovaralo (tako i USRH U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022.) što tuženik tijekom postupka, osim saslušanjem tužitelja, nije dokazivao. Također, tuženik nije pružio dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate takve naknade niti je određeno naveo što čini te troškove (ulazne naknade) obrade kredita.

10.3. Polazeći od navedenog, izvodi se zaključak da je tužitelj sklopio navedeni ugovor u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Nadalje, tuženik je banka, a nuđenje, odobravanje i sklapanje ugovora o kreditu odnosno nastupanje na tržištu u okviru istog je redovni predmet poslovanja tuženika. Prema tome, u spornom ugovoru tužitelj je nastupao kao potrošač, a tuženik kao trgovac, sve sukladno čl. 3. ZZP/03, dakle u konkretnom slučaju radi se o potrošačkom ugovoru.

10.4. Nadalje, prema odredbi čl. 81. ZZP/03 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe je da je ista ništetna, sukladno čl. 87. ZZP/03.

11. Sud Europske unije je u presudama broj C-84/19 od 3. rujna 2020., ECLI EU:C:2020:631 i C-224/19 od 16. srpnja 2020., ECLI EU:C:2020:578, zauzeo shvaćanje da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem u tipskom ugovoru ugovarati ulazne naknade o troškovima obrade kredita za koje ne postoji obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni ili neproporcionalni.

12. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima ("Službeni list" L 95, 21. travnja 1993.) ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašli iz ugovora, a u čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo.

12.1. Tumačenjem mjerodavnih odredbi navedene Direktive, Sud Europske unije u presudi C-620/17 od 3. listopada 2019., ECLI:EU:C:2019:820, zauzeo je daljnje shvaćanje:

„1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

12.2. Za napomenuti je da se pojedine direktive ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom

norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

12.3. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

13. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 84. ZZP/03 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega, međutim nije nužno da su sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetni iznos naknade za obradu i odobravanje kredita specificirano navedene. Kod provođenja testa poštenosti dovoljno je preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga.

13.2. Iz prihvaćenog iskaza tužiteljice proizlazi da njezin prednik nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje sporne naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih). Sporna odredba čak nije bila sadržana ni u samom ugovoru pa da bi tužiteljica mogla izvesti zaključak o njenoj visini, a kamoli imati saznanja o njenoj krajnjoj svrsi. Kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere), treba ocijeniti je li, predniku tužiteljice bilo razumno očekivati da bi potrošači prihvatili takvu odredbu i slijedom pojedinačnih pregovora odnosno, je li banka uzela u obzir i zakonite interese potrošača pa da je shodno tomu mogla razumno pretpostaviti da bi potrošač pristao na spornu ugovornu odredbu. Pojednostavljeno rečeno, ugovorna odredba o naknadama ispunjava zahtjev transparentnosti ako prosječni potrošač može na temelju jasnih i razumljivih riječi shvatiti ekonomske posljedice tog troška, dakle potrošač mora unaprijed znati koliko će ga te naknade koštati. Iz okolnosti konkretnog slučaja, polazeći od gornjeg utvrđenja, može se zaključiti da banka o tim zakonitim interesima potrošača nije vodila računa.

13.3. Uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu i odobravanje kredita, već i ocjenom bi li neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade).

13.4. Prema odredbi čl. 83. ZZP/03, treba imati u vidu sve okolnosti prije i prilikom sklapanja samog ugovora, ostale ugovorne odredbe te narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve s obzirom na vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu.

14. Polazeći od gore navedenog, dakle da se o spornoj odredbi Ugovora o kreditu broj: 3208135801/2006 od 28. prosinca 2006. nije posebno pregovaralo, da je

sadržaj istog unaprijed pripremio tuženik, da prednik tužiteljice (potrošač) kao korisnik kredita nije imao objektivnu mogućnost utjecati na sadržaj sporne ugovorne odredbe niti mu je pružena mogućnost njenog ne/prihvaćanja niti je mogao unaprijed znati na koji će se način formirati visina iste, da tuženik (banka) nije posebno objašnjavao predniku tužiteljice zašto je visina naknade vezana za iznos kredita odnosno jasno i transparentno predočio od čega se (struktura) naknada sastoji i koje troškove/usluge pokriva, sud ocjenjuje da je takvo postupanje tuženika protivno načelu savjesnosti i poštenja (tuženik nije postupao u dobroj vjeri) i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, slijedom čega je sporna odredba nepoštena (tako i VSRH Rev-673/2023 od 13. veljače 2024.).

14.1. Budući da je ugovorna odredba iz čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu broj 3208135801/2006 od 28. prosinca 2006. kojom je ugovorena sporna naknada nepoštena ista je ništetna, sukladno čl. 87. ZZP/03.

15. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u točki I izreke presude.

16. Sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, dalje u tekstu: ZOO) u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora. S obzirom da je tuženik na temelju predmetne ništetne odredbe nesporno primio iznos od 410,57 EUR dana 17. siječnja 2007., dužan je navedeni iznos vratiti tužitelju (v. *supra* t. 9.).

17. Nadalje, prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Polazeći od gornjeg utvrđenja da je tuženik već prilikom sklapanja predmetnog ugovora bio nepošten, budući da je kao osoba koja sklapa takav ugovor u okviru svoje djelatnosti morao znati da je predmetna odredba protivna svim propisima navedenima u ovoj presudi, tuženik je dužan platiti zatezne kamate i to od 17. siječnja 2007. (tako i VSRH Rev 364/22 od 25. travnja 2023.).

17.1. Prema postavljenom zahtjevu tužitelj potražuje zakonske zatezne kamate na glavnicu od 410,57 EUR za razdoblje od 17. siječnja 2007. do 31. ožujka 2026. u apsolutnom iznosu od 748,09 EUR, prema dostavljenom obračunu (list 7 spisa), a koji obračun tuženik ne spori, te kamate na iznos glavnice za daljnje razdoblje od 1. travnja 2026. pa do isplate.

17.2. Sukladno čl. 29. st. 1. ZOO-a dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, pored glavnice, i zatezne kamate. Nadalje, sukladno čl. 31. st. 1. ZOO-a na dospjele, a neisplaćene zatezne kamate ne teku zatezne kamate, osim kad je to zakonom određeno. Polazeći od navedenih odredbi, izvodi se zaključak da zatezne kamate imaju obilježje akcesornosti jer nastaju kao posljedica zakašnjenja u ispunjenju određene novčane obveze i teku sve do njezina ispunjenja. Dok glavna obveza (glavni dug) ne bude ispunjen, tj. dok glavni dug ne bude plaćen, zatezne kamate kao sporedna tražbina nedjeljive su od njega i čine cjelinu s glavnim dugom. Tek nakon podmirenja glavne novčane tražbine, ako nisu plaćene i zatezne kamate, one se osamostaljuju, obračunavaju se u apsolutnom iznosu i kao za glavnu tražbinu, radi njihove isplate, može se podnijeti tužba sudu radi ostvarivanja prava na

tzv. procesne kamate (čl. 31. st. 2. ZOO). Međutim, ako se zahtijeva obračunata kamata za određeno razdoblje dugovanja bez procesnih kamata – jer zatezna kamata i dalje teče na glavnicu koja nije plaćena, onda nije riječ o osamostaljivanju kamate, već jednostavno o drugačijem načinu njenog izražavanja za što nema nikakve zapreke izraziti je kao kapitaliziranu (izraženu u apsolutnom iznosu za to određeno razdoblje – tako i VSRH Rev 327/2013 od 6. ožujka 2019.).

17.3. Polazeći od navedenog, temeljem ništetne/nepoštene odredbe čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu broj 3208135801/2006 od 28. prosinca 2006., na temelju koje je tuženik neosnovano naplatio predniku tužiteljice tzv. jednokratnu naknadu u iznosu od 410,57 EUR dana 17. siječnja 2007., tuženik je dužan navedeni iznos vratiti tužitelju zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na navedeni iznos i to od dana plaćanja istog pa sve do isplate, a koje do 31. ožujka 2026. iznose 748,09 EUR, kao i ostale kamate na iznos glavnice tekuće od 1. travnja 2026. pa sve do dana plaćanja, sve sukladno čl. 323. u svezi s čl. 1115. ZOO-a.

18. Neosnovan je i prigovor zastare, kojeg je istaknuo tuženik. Naime, tužiteljica u ovome postupku postavlja deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnim ugovorne odredbe, dok je na sjednici održanoj 30. siječnja 2020. posl. br. Su-IV-47/2020-2 Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da je ovom presudom utvrđena ništetna navedena obveza potraživanje nije u zastari, stoga su u tom smislu prigovori tuženika neosnovani.

19. Stopa zatezne kamate određena je prema odredbi čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023., 155/2023) za odnose koji ne proizlaze iz trgovačkih ugovora.

20. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u točkama I do III izreke presude.

21. U odnosu na troškove postupka potrebno je napomenuti da je tužiteljica postavila deklaratorni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti dijela odredbe čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu broj 3208135801/2006 sklopljenog između tužitelja i tuženika, od 28. prosinca 2006. kojom je ugovorena tzv. ulazna naknada te kondemnatorni zahtjev radi isplate s te osnove preplaćenog iznosa od 410,57 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama (za razdoblje od 17. siječnja 2007. do 31. ožujka 2026. prikazao je u apsolutnom iznosu od 748,09 EUR).

22. Zahtjev na utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o tzv. ulaznoj naknadi u konkretnom slučaju predstavlja samo zahtjev da se u izreku presude unese odluka o pravnom pitanju o kojem ovisi osnovanost zahtjeva za isplatu (čl. 187. st. 3. ZPP), a o kojem bi sud ionako prejudicijelno morao odlučiti. U biti radi se o deklaratornom preambulu, koji je nužna logična pretpostavka kondemnatorne presude (neovisno o tome nalazi li se u izreci ili u obrazloženju), pa se vrijednost predmeta spora mjerodavan za odluku o trošku prosuđuje prema istaknutom kondemnatornom

zahtjevu za isplatu glavnice od 410,57 EUR, koji predstavlja glavni zahtjev. Zahtjev za isplatom dospjelih zakonskih zateznih kamata na neisplaćeni dio glavnice predstavlja sporedni zahtjev te se isti ne uzima u obzir kod utvrđivanja vrijednosti predmeta spora, sve sukladno čl. 35. st. 2. ZPP-a. Prikazivanjem dijela dospjelih zakonskih zateznih kamata u apsolutnom iznosu na neisplaćeni dio glavnice ne čini taj zahtjev glavnim, nego i dalje sporedno potraživanje sve dok glavnica nije (djelomično) podmirena (u tom smislu i VSRH Rev-211/2025 od 7. svibnja 2025.). S obzirom na navedeno, rješenjem od 18. rujna 2026. utvrđena je vrijednost predmeta spora u iznosu do 410,57 EUR.

23. Prema tome, deklaratorni zahtjev u točki I tužbe, koji je postavljen uz kondemnatorni zahtjev, ne uzima se u obzir prilikom obračuna vrijednosti predmeta spora (radi se o ustaljenom shvaćanju VSRH, npr. Revd-673/2026 od 24. veljače 2026., Revd-5577/2025 od 14. siječnja 2026., te t. 9. Zaključka Su IV-100/2026-3 od 2. lipnja 2026.), kao i zahtjev za isplatom dospjelih zakonskih zateznih kamata na nepodmireni iznos glavnice u iznosu od 748,09 EUR.

24. Odluka o trošku tužitelju temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine", broj 138/2023 - dalje u tekstu: OT), prema vrijednosti predmeta spora od 410,57 EUR, vrijednosti boda od 2,00 EUR (Tbr. 52. u svezi 54. OT. koja se primjenjuje u trenutku donošenja odluke o troškovima postupka - tako i VSRH Rev-562/2024 od 7. svibnja 2024., Rev-940/2020 od 4. srpnja 2023. te Rev-847/2021 od 13. veljače 2024.).

25. Tužitelju zastupanom po odvjetniku priznat je trošak sastava tužbe (Tbr. 7. t. 1. OT) 100,00 EUR, podneska od 12. lipnja 2026. (Tbr 8. toč. 1. OT) 100,00 EUR, zastupanja na ročištu 18. rujna 2026. (Tbr 9. toč. 1. OT) svaki po 100,00 EUR, što ukupno iznosi 300,00 EUR, što uz PDV (Tbr. 42.) iznosi 375,00 EUR.

26. Tužitelju je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u plaćenom iznosu od 33,18 EUR prema Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine" broj 37/23) te 60,00 EUR na prvostupanjsku presudu prema Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine broj 50/2026), što sveukupno uz navedeni trošak zastupanja ukupno iznosi 468,18 EUR.

27. Tužitelju su dosuđene zatezne kamate na troškove postupka od 30. listopada 2026. pa do isplate sukladno članku 151. stavak 3. ZPP-a po stopi propisanoj člankom 26. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23., 155/23 - dalje u tekstu: ZOO).

28. Slijedom svega navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

Zagreb, 30. listopada 2026.

Sudac

KREŠIMIR KOKETI

Elektronički potpisano: 30.10.2026T09:49:45 (UTC:2026-10-30T08:49:45Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: fb7986c5-73c1-4cc0-971e-a99e4a8f0d60
Općinski građanski sud u Zagrebu

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba u roku 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa iste. Žalba se podnosi u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava odnosno u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda na županijski sud.

DNA:
- tužiteljici po pun. uz sudsku pristojbu na presudu;
- tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-6c036**

Kontrolni broj: **067f8-b1cc9-486e5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.